

Jankova ljubljenska.

Spisal *Strninski*.

Ej, kako je bil vesel takrat Nacetov Janko, ko so se porodile gori nekje pod streho štiri lepo pisane mucike, še bolj pa se mu je vzradostilo srcece tedaj, ko jih je mati, velika, rjavkastobela mačka, privedla prvič iz podstrešnega gnezda na svetlo. Radovedno so gledale mucike prvikrat beli svet ter se veselo igrale in izpodtikale nad vsako stvarco, na katero so naleteli njihovi drobni krempljčki. Časih pa, ko je radovednost drobnih mucik priklopela do vrha, jih je stara tako opominjevalno pogledala, da so se mlade kar prestrašile njenega ostrega pogleda ter postale za hipec mirne, potem pa poslušno sledile njenim korakom.

A Janko, Janko, da ste ga videli! Od samega veselja ni vedel, kaj bi počel. Zdajpazdaj je tlesknil z ročicama ob kolena, zaokrožil usteca v blagodejen nasmeh ter vzdihnil sam pri sebi, tako da ga ni mogel nihče slišati:

„Jej, jej, mucike, kako so lepe . . . Tako rad jih imam.“

Vse popoldne je sedel na kamenu pred hišo ter nepremično gledal nežno družinico, ki se je tako veselo igrala v mehkih solnčnih žarkih. Vselej se je zadovoljno nasmehnil, kadar se je katera izmed mladih prekopicnila s kakega štora, koder je prodajala svojo radovednost, ter polglasno, nekako tajno zavpil: „Joj, joj!“

A najbolj se mu je prikupila še tisto popoldne mucika, ki je bila ravno taka kakor njena mati. Drobno telesce ji je pokrivala bela svilnata dlačica, namešana z velikimi rjavkastimi lisami; najbolj pa ji je pristojala skoro črna lisa na čelu med obema ušescema. Bila je najbolj živa izmed vseh, in stara jo je večkrat pogledala po strani kakor bi hotela reči: „Zakaj si tako poredna, dragica moja!“ In mucika se je vselej stisnila osramočena v kak kotiček, kjer je kmalu pozabila na opomin ljubljene mamice.

Nekoč pa se je izpozabila celo tako daleč, da se je obesila s svojimi nožicami materi na vitki rep ter se hotela z njim malo poigrati; a stara se je obrnila proti nji, jo osorno pogledala ter jo prvikrat udarila s svojo šapo po drobni glavici, da bi bila mlada ubožica skoro omahnila na stran. Takrat je bila prisiljena, da se je stisnila za debelo poleno, od koder je s strahom gledala svoje sestrice, ki so tako veselo skakale okolo ter se veselile mladega življenja.

Janka, ki je s pozornim očesom gledal vse to, je zazeblo nekaj pri srcu. Nakremžil je obrazček v žalostne gube in stekel v kuhinjo k mami, kjer je jokaje vzdihnil:

„Oh, mama . . . stara tepe . . . mu- muciko . . . mojo, ki je . . . tako fletkana.“

Mati ga je potolažila, rekoč: „Ubožček moj, saj ni nič hudega.“ In potem se je jezil, hudo jezil ter stresal svoj srd na staro mačko toliko

časa, dokler mu ni ponudila dobra mamica košček kruha ter mu tako utolažila nagle jezice . . .

A mucike so rasle v materinem strahu od dne do dne v modrosti in ponižnosti.

* * *

Bližnji sosedje so se bili že zdavnaj priporočili pri Nacetovi mamici za mucike. Mati so drage volje ustregli njih prošnji in jim radi odstopili troje teh laskavih živalc. Mnogo jih je prosilo tudi za ono „fletkano“, ki je imela črno lisico na čelu, a mamica so bili trdi zanjo in je niso hoteli dati od hiše na noben način, zakaj tudi njim je jako ugajala.

„Tiste pa tudi jaz ne dam“, se je vselej moško oglasil tudi Janko ter se skrnil hitro za mamino krilo. Če ga je pa kdo podražil, da jo vzame, je namrdnil obraz ter začel glasno ihteti:

„Hmm . . . ne boste je ne!“

Dobro je bilo vse, in mucika je ostala doma sama brez ljubljenih sestic pri materi, ki se pa ni več mnogo brigala zanjo ter po stari navadi hodila po svojih nujnih opravkih. Tako je bila mucika sama, in dolgčas ji je bilo, jako dolgčas po dragih sestricah. Polegala je okrog hiše pobita in žalostna; le časih, kadar se ji je zljubilo, je skočila za kako mušico ter ji za vselej končala življenje.

Tudi Janko je bil žalosten in otožen, ko je videl svojo muciko tako osamljeno. Nič kaj pametno se mu ni zdelo, da so mamica dali njene sestrice drugim ljudem in tako napravili njegovi ljubljenki toliko gorja in solz. In vselej, kadar jo je videl samo, je sedel k nji, jo vzel v naročje ter ji gladil svilnati kožušček cele ure.

Mucika se je bila kmalu privadila Janku, in kadar jo je poklical s svojim nežnim „muc-muc“, je pritekla vselej v polnem skoku k njemu, se priliznjeno sukala okrog njega ter vihala svoj vitki repček na vse strani. Časih se mu je celo spravila na mlado ramo ter pritikal svojo glavico k njegovim kodrastim laščkom. Polagoma je pozabila na sestrice; saj je imela Janka, da jo je kratkočasil in ji delal zabavo.

* * *

Neko popoldne je gledal Janko lepo knjigo s podobami, ki so mu jo bili prinesli stric iz sejma. Z velikim veseljem je pasel bistra očesca na različnih pisanih slikah ter obračal list za listom. Tupatam je napravil kako opazko, ki se mu je ravno porodila v umni glavici. Hipoma pa obstane. Pred njim je bila naslikana lepa mačica z rdečim trakom okrog vratu. Ni se je mogel nagledati, tako mu je ugajala.

„Hm, ta je pa ravno taka kakor moja mucika, samo moja nima takega trakca za vratom“, je rekel. Pa ravno tisti rdeči trak je muciki tako lepo pristojal. In stekel je s knjigo v kuhinjo k mamici ter ji pokazal lepo muciko, pravo predpodobo svoje „liske“.

Vstopil se je Janko široko pred mamico ter govoril: „Glejte, mamica, ta je ravno taka kakor moja. Pa glejte, mamica, ta ima za vratom rdeč trakec, moja ga pa nima. Ali boste dali tudi meni trak, da ji ga privežem; potem bo še bolj fletkana moja mucika . . . Kaj ne, da ga daste?“

Kako naj bi odrekla dobra mamica nežni prošnji svojega ljubljence. „Seveda“, je dejala, „le počakaj do nedelje. Med tednom nimam časa. Poiskala bom lep trak, in privezala ga bova tudi naši muciki za vrat. Potem bo še bolj lepa in še bolj te bo rada imela“.

Janko se je na tihem veselil ter komaj čakal, kdaj pride nedelja, da se bo mogla tudi njegova mucika ponašati z lepim, rdečim trakom. Vselej, kadar se je spomnil na to, se je zveselilo njegovo srčece, in lahen nasmehljaj mu je zakrožil na ustnicah.

A nedelje le ni mogel dočakati. Počasi so tekle ure, dnevi.

V njegovi glavici se je porodil zopet nov načrt. „Ej, do nedelje je še dolgo, dolgo; ali bi ne mogel sam dobiti trakú ter ga privezati muciki za vrat? Kdo bi čakal tako dolgo?!“ In res! Dobil je nekje rdečo rutico, odrezal od nje trak ter moško stopal proti muciki, ki se je grela na toplem solncu pred hišo.

Kakor hitro ga je ugledala, je pritekla k njemu ter mu poskočila na nizko ramo. Sedel je ter jo vzel v naročje. Laskavo ji je govoril nekako tako-le:

„Čakaj, mucika, privezal ti bom ta-le trak za vrat, da boš bolj fletkana. Lahko si vesela, mucika, da te imam tako rad; pa saj vem, da imaš tudi ti mene rada . . .“ In mucika mu je nekako zaupljivo pogledala v drobne oči . . .

Zadrgnil ji je trak preveč, in mucika je od bolesti zamijavkala ter mu zbežala iz naročja na bližnji vrt. Janko je debelo gledal ter govoril: „Čakaj, čakaj, je že prav! Nočeš traku na vrat. Je že prav, no . . .“ Udril je zanjo na vrt. Mamica je tudi priletela iz kuhinje ter pogledala za Jankom. Zaslišala je na vrtu mijavkanje. Precej se ji je nekaj zazdelo.

„Čakaj, seme semensko, kaj delaš z muciko? Ali je ne pustiš precej!“ so se jezili v vratih Nacetova mama.

Janko je osramočen pogledal v tla. Odvezal je trak muciki, ki bi jo bil kmalu zadušil.

Mamica so Janka v hiši pošteno okregali, in Janko se je spustil v jok, težak jok. Hudo mu je delo, da je užalil toliko ljubljeno mačico . . .

Mucika je kmalu pozabila Jankovo nespamet, in zopet sta si bila stara prijatelja. V nedeljo so ji privezali mamica za vrat lep zarobljen trak, za katerega je bila mucika tako hvaležna, da je od tedaj naprej lovila miši ter bila prava opora svoji materi, ostareli mački.

